

31 Μαρτίου 2017

Κάποτε γνώρισα έναν άγιο...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή](#)

Θυμάμαι κάπου στα 1997-98, συνόδευσα τον μακαριστό γέροντα μου και πνευματικό μου Πατέρα, Επίσκοπο Κερνίτσης κυρό Λεόντιο, στην αγιοτόκο Μυτιλήνη την οποία και επισκεπτόταν συχνά ο Επίσκοπος Λεόντιος μιας και έτρεφε μεγάλη ευλάβεια στα ιερά Προσκυνήματα της ιεράς νήσου, στην Παναγιά της Αγιάσου αλλά και στον Ταξιάρχη στο Μανταμάδο. Ήταν καλοκαίρι νομίζω, όταν πήγαμε στο νησί όπου τον καλούσε ο αγαπημένος του φίλος Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ιάκωβος για να παραστεί σε κάποια πανήγυρη της επαρχίας του.

Εκεί λοιπόν, συνήντησα έναν γέροντα Ιερομόναχο, λίγο ρακένδυτο, λίγο ατημέλητο. Σε κάποια στιγμή, είδα πως με κοιτούσε επίμονα. Τον πλησίασα και ζήτησα την ευχή του. Μου έδωσε το χέρι του και το ασπάστηκα. Λίγο αργότερα, ρώτησα τον μακαριστό γέροντα μου ποιος ήταν αυτός ο Ιερομόναχος και ο παπούς ο Λεόντιος μου λέει: "Αυτός είναι άγιος άνθρωπος, είναι ο παπά Φώτης!"

Λίγο αργότερα την ώρα που οι Ιερείς ξεκίνησαν να ντύνονται, βλέπω τον παπά Φώτη να βγάζει από ένα μπόγο μια παπαδική κεντητή στολή με καφτάνι! Ένα

αριστούργημα παλαιάς κεντητικής τέχνης! Τότε, ανόητος νεαρός εγώ, σκέφθηκα χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν, ρούχα δεν έχει να βάλει, καφτάνι ήθελε... Αμαρτίας νεότητος μου μή μνησθής Κύριε! Ασφαλώς, δεν τόλμησα να εκφράσω την σκέψη μου αυτή σε κανέναν. Καθόμουν και κοίταζα τον γέροντα να ενδύεται ιεροπρεπώς τα άμφια του και όταν σε κάποια στιγμή συναντήθηκαν τα βλέμματα μας, εγώ αμέσως έσκυψα το κεφάλι.

Τελείωσε η Θ. Λειτουργία και μπαίνοντας μέσα στο ιερό, αισθάνομαι ένα χέρι να με κρατά. Γυρνώ και βλέπω τον παπά Φώτη να με κοιτά και με χαμόγελο μου λέει: " μην σε νοιάζει τι φοράς έξω από το Ναό,κουρέλια να βάλεις δεν πειράζει! Πρόσεχε μόνον τι φοράς όταν μπαίνεις μέσα να λατρέψεις τον Θεό!"

Τα έχασα... Δεν θυμάμαι κιόλας αν ανταπέδωσα το χαμόγελο, αλλά αυτό που θυμάμαι ήταν πως την στιγμή που χωρίς να έχω εκφράσει την σκέψη μου, την είχα κιόλας ξεχάσει, εκείνος μου έδωσε μια απάντηση χωρίς να την περιμένω!Θυμήθηκα τα λόγια του Δεσπότη, "αυτός είναι άγιος άνθρωπος!"

Όλοι του έδειχναν μεγάλο σεβασμό. Ο παπά Φώτης ο Λαυρεώτης, έτσι όπως έμεινε στην ιστορία, πράγματι ήταν ένας άγιος άνθρωπος. Έκρυβε την αγιότητα του με την δια Χριστόν σαλότητα, για να μπερδεύει τους ανθρώπους. Αλλά οι άνθρωποι ήξεραν πως ανάμεσα τους περπατούσε ένας Άγιος του Θεού, ξυπόλητος πολλές φορές και πάντα ρακένδυτος, ελεήμων και φιλόανθρωπος, ασκητικός και λιτοδίαιτος, του έδιναν με το ένα χέρι και αμέσως τα έδινε με το άλλο...

Πέρασαν τρία - τέσσερα χρόνια από τότε. Διακονούσα την Εκκλησία ως Πρεσβύτερος πλέον στον Άγιο Αθανάσιο. Μια Κυριακή πρωί, βλέπω από το παραπόρτι του Ιερού να μπαίνει μέσα σκυφτός ο παπά Φώτης! Μόλις τον είδα, τον θυμήθηκα, πάω του φιλώ το αγιασμένο του το χέρι και τον καλωσορίζω. Με ασπάστηκε και μου λέει: " παπούλη- ποιον, το μειράκιον που είχε απέναντι του- με αφήνεις να λειτουργήσω και εγώ μαζί σου;" Μα γέροντα - του λέω- ρωτάτε; Με πολύ χαρά!

Ντύθηκε τα άμφια που φορούσε τότε που τον πρωτοσυνάντησα και λειτούργησε με τον γράφοντα να στέκει στο πλάι της Αγίας Τράπεζας... Τι αξέχαστη Θεία Λειτουργία! Αισθανόμουν την ώρα εκείνη πως συλλειτουργούσα με έναν αληθινό φίλο του Θεού! Τέλειωσε η Λειτουργία και έφυγε ήσυχα έτσι όπως είχε έρθει χωρίς να μιλήσει καθόλου, χωρίς καν να με χαιρετίσει! Όμως, υποψιασμένος από την προηγούμενη συνάντησή μας, ούτε τόλμησα να σκεφτώ τίποτα! Αρκέστηκα στην χαρά και στην ευλογία αυτής της Θείας Λειτουργίας!

Πέρασε λίγος καιρός. Ξάφνου μου έρχεται με το ταχυδρομείο μια επιστολή! Με

καλλιτεχνικά γράμματα έγραφε το όνομα μου στην θέση του παραλήπτου. Την άνοιξα. Ήταν του παπά Φώτη του Λαυρεώτη, μισά Ελληνικά μισά Γαλλικά τα έγραφε! Να με ευχαριστήσει για την φιλοξενία της Θείας Λειτουργίας. Να μου ευχηθεί και να με βεβαιώσει για την αγάπη του...Κράτησα φυλαγμένη την επιστολή του αυτή αλλά και την μορφή του χαραγμένη στην σκέψη μου! Πως έψαχνα κάπου, βρήκα ξάφνου μπροστά μου αυτή την φωτογραφία του που μου δωσε την αφορμή να μοιραστώ μαζί σας αυτήν την ευλογημένη εμπειρία. Και κάπως έτσι κίνησα να γράψω για εκείνον. Μα πριν αρχίσω, ήθελα τίτλο για τούτο εδώ το κείμενο! Λίγο σκέφτηκα και έγραψα: κάποτε γνώρισα έναν άγιο...

π.Θωμάς Ανδρέου

Πηγή: ieratikoistoxasmoi.blogspot.gr